

матъ нова. Вечеръ слугата полива всички дъски съ восъкъ да сж готови за сутринята.

— Сега тука, даскалъ Гено.

Старецътъ влѣзе въ другата стая, кждето учеха по голѣмитѣ момчета. Тѣ го посрещнаха пакъ на крака, но даскалътъ не ги забеляза. Той гледаше накаченихъ по стенитѣ картини и карти и сякашъ му се зави свѣтъ.

— Голѣма наука,—промълви той примирено.

— Какво рече, даскале?

— Нищо, нищо. Радвамъ ви се.

И наистина усѣти нѣщо, като радостъ. Парливата болка, че е забравенъ, полека отстѣпи на съзнанието, че вече е старъ, че и школото му е остарѣло, като него, че е време да си затвори псалтикията и да си почива. Виновати ли сж младитѣ, че искатъ да знаятъ повече?

— Юнаци, знаете ли кой е този ни гостъ?

Даскалъ Парашкевъ изгледа децата усмихнатъ и продължи:

— Той е даскалъ Гено — първиятъ учителъ въ нашия градъ. Той е научилъ бацитѣ ви на четмо и писмо, той първи имъ е посочилъ сладостта на науката, той ги е накаралъ да се замислятъ и за васъ и да ви отворятъ такова хубаво училище. Когато срещнете даскалъ Гено, трѣбва да му се кланяте доземи и да го почитате, както родителитѣ си и свещеницитѣ.

Даскалъ Гено не дочу речъта до края. Затрепера нѣкаква червена свѣтлина предъ очитѣ му, чу, че децата пѣятъ „многая лѣта“ и други пѣсни за учение, а после всичко се обърка.

Не сж били лоши новитѣ даскали, когато сж отворили друго школо. Нито сж мислили зло за